

RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

UITSpraak Nr. 2001/26 WA

in de klacht nr. 111.00

ingediend door:

hierna te noemen 'klaagster',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klaagster is op 3 september 1992 gezeten op haar fiets aangereden door een jongen op een fiets. Deze jongen had ten tijde van het ongeval de leeftijd van 14 jaar nog niet bereikt.

Klaagster heeft eerst tegen de jongen in rechte een vordering tot schadevergoeding ingesteld, maar deze is door de rechtbank afgewezen op grond van het bepaalde in artikel 6:164 BW. Vervolgens heeft klaagster de ouders van de jongen in rechte aangesproken, maar de rechtbank heeft klaagster in haar vordering niet-ontvankelijk verklaard omdat deze vordering verjaard was.

De ouders en de jongen waren ten tijde van het ongeval krachtens een aansprakelijkheidsverzekering voor particulieren bij een rechtsvoorganger van verzekeraar verzekerd. Waar in het hiernavolgende wordt gesproken over verzekeraar wordt daaronder mede de rechtsvoorganger verstaan.

De klacht

Klaagsters raadsman heeft twee procedures gevoerd welke allebei hebben geleid tot een voor klaagster negatief vonnis. De rechtbank oordeelde in de eerste zaak dat de verkeerde persoon was gedagvaard, namelijk de nog geen 14-jarige jongen, en in de tweede zaak - tegen zijn ouders - dat de vordering was verjaard. Dat laatste kwam omdat verzekeraar zich opeens op het standpunt stelde dat klaagsters vordering tegen de ouders van de jongen was verjaard. De rechtbank heeft dit verweer overgenomen. Het resultaat van dit alles is dat

2001/26 WA

klaagsters schade niet is afgewikkeld en er geen uitspraak is gedaan over de schuldvraag. Verzekeraar heeft nimmer laten weten een beroep op verjaring te zullen doen. Klaagster verwijt verzekeraar niet alleen dat hij in de procedure een beroep op verjaring heeft gedaan, maar ook dat zij hiervoor van te voren niet is gewaarschuwd.

Volgens uitspraak Nr. I-98/2 van de Raad van Toezicht van 5 januari 1998 gaat het er om dat een verzekeraar er rekening mee moet houden dat hij de beschikking houdt over zijn gegevens en bewijsmateriaal zodat hij zich behoorlijk kan verweren tegen een vordering. Verzekeraar wist nota bene dat een vordering zou worden ingesteld.

Verzekeraar heeft, door plotseling een beroep op verjaring te doen, de goede naam van het verzekeringsbedrijf geschaad, ook al heeft de rechtbank dit beroep gehonoreerd.

Artikel 5 van het Reglement Raad van Toezicht Verzekeringen bepaalt dat de Raad een klacht niet behandelt wanneer deze reeds door de rechter is beoordeeld. De zaak die aan de rechter werd voorgelegd, is echter niet dezelfde als die waarover de klacht gaat. De rechter diende immers uitspraak te doen over de schuldvraag. De klacht daarentegen betreft de vraag of het in overeenstemming is met de goede naam van het verzekeringsbedrijf zich in een procedure op verjaring te beroepen als dat beroep van te voren niet is aangekondigd. Dat is niet aan de orde geweest in de civiele procedure(s).

Het standpunt van verzekeraar

De klacht heeft verzekeraar enigszins verrast. In de onderhavige zaak heeft een professionele belangenbehartiger, een advocaat, getracht vergoeding te verkrijgen voor de schade die klaagster heeft geleden door het ongeval dat haar is overkomen.

Klaagster werd op 3 september 1992 aangereden door een jongen. Klaagster heeft op 3 februari 1997 deze jongen gedagvaard om op 19 februari 1997 te verschijnen voor de rechtbank. Op 29 april 1998 heeft de rechtbank klaagsters vordering op grond van artikel 6:164 BW afgewezen.

Vervolgens heeft klaagster de ouders van de jongen gedagvaard voor de zitting van 8 juli 1998 van de rechtbank. De vordering was echter verjaard en de rechtbank heeft bij vonnis van 28 juli 1999 klaagster in haar vordering niet-ontvankelijk verklaard.

De verantwoordelijkheid die een advocaat draagt jegens zijn cliënt wordt wel erg lichtvaardig naar verzekeraar verschoven. De (voormalige) advocaat van klaagster dagvaardt de verkeerde persoon, dit op de rand van de verjaring, en vervolgens dagvaardt hij ruim nadat klaagsters vorderingsrecht is verjaard de juiste persoon. De rechtbank oordeelt het beroep op verjaring door verzekeraar gegrond en toetst en passant of er geen sprake is van stuiting. Dit laatste is volgens de rechtbank niet het geval.

Verzekeraar behoeft niet een professionele belangenbehartiger te waarschuwen dat een zaak gaat verjaren of dat verzekeraar zich in een

2001/26 WA

voorkomend geval wellicht op verjaring zal gaan beroepen. Als één van de zwaartepunten in de opleiding van een advocaat keert steeds terug de waarschuwing met betrekking tot het in acht nemen van de termijnen. In klaagster geval is de overschrijding van de termijnen mede veroorzaakt door een andere toerekenbare fout van de advocaat van klaagster, namelijk het dagvaarden van de verkeerde partij. Klaagster heeft een vordering op die advocaat waardoor zij haar schade volledig vergoed zal kunnen krijgen.

De door klaagster naar voren gebrachte uitspraak van de Raad van Toezicht heeft betrekking op een geheel andere, niet op deze kwestie toepasselijke problematiek. Verzekeraar vindt dat hij zich in dezen terecht op de verjaring van het vorderingsrecht heeft mogen beroepen.

Het commentaar van klaagster

Klaagster heeft, kennis genomen hebbend van het verweer van verzekeraar, haar klacht gehandhaafd.

Het oordeel van de Raad

1. Ook indien een verzekeringnemer is bijgestaan door een advocaat, is het niet uitgesloten dat de verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf schaadt door de verzekeringnemer niet tijdig te waarschuwen voor het ingaan van een verval- of verjaringstermijn en voor het feit dat hij (verzekeraar) zich daarop zal beroepen. Vergelijk HR 12 januari 1996, NJ 1996, 683.

2. In het onderhavige geval is van een dergelijk schaden van de goede naam echter geen sprake. Verzekeraar heeft zich als materiële procespartij (aansprakelijkheids-verzekeraar) in een door klaagster bij de rechtbank aanhangig gemaakte procedure tegen de ouders van een nog geen 14-jarige fietser, die betrokken was bij een aanrijding met de eveneens fietsende klaagster, beroepen op een wettelijke verjaringstermijn van vijf jaren (art. 3:310 BW). Bij vonnis van 28 juli 1999 oordeelde de rechtbank dit beroep gegrond. Dit alles nadat de advocaat van klaagster ter zake van dezelfde schade-gebeurtenis aanvankelijk een verkeerde persoon (de jonge fietser zelf) voor dezelfde rechtbank had gedagvaard en (mede) door het aan deze procedure inherente tijds-verloop de vervolgens tegen de juiste personen (de ouders) gerichte vordering was verjaard.

Het stond verzekeraar vrij zich op verjaring te beroepen. Het gaat onder de genoemde omstandigheden te ver van verzekeraar te eisen dat hij, terwijl de advocaat van klaagster bezig was met een procedure tegen de nog geen 14-jarige fietser zelf – in welke procedure verjaring geen rol speelde – , alvast klaagster of haar advocaat zou waarschuwen voor de verjaring genoemd in art. 3:310 BW voor het geval dat een andere procedure (met name die tegen de ouders) zou worden aangespannen.

3. Verzekeraar handelt dus niet in strijd met de goede naam van het verzekeringsbedrijf door klaagster te houden aan het vonnis van 28 juli 1999 waarin de rechtbank klaagster in haar vordering niet-ontvankelijk heeft verklaard op grond van verjaring van deze vordering.

2001/26 WA

De beslissing

De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus beslist op 2 april 2001 door Mr. M.M. Mendel, voorzitter, Mr. D.H. Beukenhorst, Drs. C.W.L. de Bouter, Mr. R. Cleton en Mr. E.M. Dil-Stork, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van Mr. S.N.W. Karreman, secretaris.

De Voorzitter:

(Mr. M.M. Mendel)

De Secretaris:

(Mr. S.N.W. Karreman)